

Anays M.

**Confesiunile unei
FETE RELE**

Volumul 3

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

PROLOG

Nu are mai mult de 75 de ani. Incredibil de dreaptă, cu privire pătrunzătoare și ușor ironică, dar fără urmă de răutate. Machiată discret și cu un vocabular surprinzător de sprintar. Și cred că asta mi-a atras atenția mai mult decât rochia roșie, lungă, eșarfa multicoloră sau cerceii rotunzi.

Mi-a pus mâna pe braț, oprindu-mă delicat de la reacția pe care o simțea venind și mi-a spus doar atât:

– Dă-l în aia mă-sii!

Suficient cât să uit complet ceea ce în urmă cu câteva momente stătea să explodeze – un incident anonim – și să mă îndrept cu totul către ea.

Suntem în gară, între două trenuri cu destinații opuse, după cum aveam să aflăm.

Am invitat-o la o cafea și... am ascultat-o. Nu mi-a povestit viața ei, deși m-ar fi tentat. Poate data viitoare... Acum mi-a spus altceva:

– Nu fi atât de generoasă cu timpul și cu nervii tăi. Nu le dedica oamenilor străini și vizibil rău intenționați nicio clipă de atenție, căci, altfel, te vor hăli cu energia lor negativă și-ți vor tulbura liniștea. Și pentru ce? Chiar în cazul unei nedreptăți, dacă este una minoră, lasă-i în Doamne iartă-mă, și vezi-ți de drum, că e mai important. Nu te lăsa păcălită de

obstacole. Ele se ascund în mizerii din astea, inerente. Nu le sări, ocolește-le. Iar, dacă te întrebi ce rost au oamenii cu care intri accidental în contact (ca acum), lucrurile sunt simple – au rolul pe care tu vrei să li-l acorzi. Cu cât este unul mai mic, cu atât scenariul îți revine aproape neatins ție. Căci...

*În viața ta, cam
trebuie, fetiță, să joci
rolul principal, nu
crezi?*

Nu te lăsa împinsă de la spate de impuls – asta ar fi bine s-o facă doar bărbatul care te iubește – nu te lăsa condusă de tentație, nu da curs furiei, decât dacă este întemeiată. Și atunci, fute-i cu eleganță, șiret, cu ironie – că ustură cel mai mult – și, mai ales, cu puține, dar bine alese cuvinte. Și, că veni vorba de cuvinte, când sunt prea multe, ruinează puterea de seducție a femeii șiucid libidoul bărbatului. Valabil însă și invers... Nu te mira că vorbesc așa, autocenzura are și ea nevoie de supape, iar la mine vocabularul colorat este una dintre ele. Și nu numai vocabularul trebuie să fie colorat, ci și hainele și, în ultimă instanță, sufletul. Fetiță, nu am fost vreo madonă, dar mi-am făcut alegerile cu grijă, cu simțire și cu chiloții pe mine.

Bărbații au venit și au plecat, la fel și copiii, dar, uite – și în timp ce spune asta, ciocăne delicat în partea stângă a pieptului cu degetul fin ridat, împodobit cu un inel mare și cu o unghie suspect de roșie – ce-i aici rămâne cu tine până la sfârșit. Nu o umili!

*Când nu te poate avea,
un bărbat ți-ar da și
luna de pe cer, dar,
dacă ești dispusă s-o
accepti, atunci riști să
devii o oarecare...*

Nu te mai chinui să-i schimbi pe cei din jur. Nu numai că nu vei reuși, dar nici nu trebuie să reușești. Lumea din jurul tău se transformă doar odată cu tine. Și nu-ți spun mai mult, căci știi ce ai de făcut. Nici nu te obosești să le faci pe plac. Fă-ți ție pe plac și starea ta de mulțumire va cerne oamenii care-ți sunt aproape. Vor rămâne doar aceia pentru care fericirea ta e bucurie, iar cei pentru care fericirea ta e motiv de profund disconfort psihic se vor îndepărta singuri; ducă-se, și nu plânge în urma lor, căci ți-au făcut un mare serviciu. Ai grijă de dorințele tale. Nici nu bănuiești ce tare dor cele abandonate, mai ales când nu mai ai timp și putere să le îndeplinești. Există un „timp al lor”,

după cum bine știi, însă, în realitate, este timpul tău. Tu trebuie să ți-l împarți în așa fel încât să-ți ajungă mereu pentru lucrurile care contează pentru tine. De aceea îți spuneam la început

Să nu fii atât de generoasă cu timpul tău, când vine vorba de nimicuri.

Admiră, în loc să invidiezi. Invidia te trage în jos, admirația te împinge în sus.

Invidia îți roade sufletul, admirația ți-l îngrijește!

Ai grijă de sufletul tău! Plângi, dacă simți nevoia, suferă și urlă de durere, dar după ce te-ai săturat să-ți plângi de milă, nu uita să te ridici în picioare și să continui. Nu în genunchi, nu târâș. A continua oricum înseamnă doar să supraviețuiești, nu să trăiești. Poate fi și aceea o victorie, însă una pipernicită și bolnavă. Și nu cred că asta vrei pentru viața ta, să fie marcată de victorii găunoase. Și asta pentru că, la un moment dat, se pot întoarce împotriva ta.

*Nu mai păstra
nimic pentru
„ocazii speciale”.
Azi, acum este o
ocazie specială!*

În ceea ce-i privește pe bărbați, cum spuneam, ei vin și pleacă. Fă în așa fel ca timpul pe care îl petreceți între aceste două momente să fie unul de care să-ți amintești întotdeauna cu emoție, pentru că numai atât rămâne la sfârșit.

Găsește bărbatul pentru care reprezinți o alegere, nu o întâmplare!

Îmbrățișează-ți oamenii dragi și propriile defecte. Nu privi cu silă în oglindă! De acum, ce vei vedea la suprafață se va îndepărta tot mai mult de idealurile societății, însă asta nu este o tragedie. Tragedia începe atunci când nu reușești să te vezi așa cum ești, dincolo de aspect. Nu reușești să te vezi și să trăiești împăcată cu cine ești. Cu cea care ai devenit și cu cea care ai fost în fiecare secundă a vieții tale.

Luptă cu tentația mediocrității sau a împăunării cu propria ratare!

Sunt, ce-i drept, foarte atractive... Dar tu dă-le una undeva! Iar atunci când vei ajunge ca mine să poți purta și tu o rochie lungă, roșie, în care să nu te simți

penibilă, ci superbă. Sau orice altceva ai chef să porți, în ciuda... Ei, bine, fetiță, în ciuda tuturor limitelor, a părerilor dezaprobatoare sau a regulilor absurde.

***Tu fii cine vrei să fii,
indiferent de vârstă, de
situație sau de oamenii
pe care îi ai în jur.***

Vrei să fii în pace cu tine însăși? Renunță la rahaturile care-ți sufocă sufletul! Și încă ceva... Aparent, nu credem în miracole, dar tot așteptăm, căutăm unul... Și zău că este atât de greșit! Nu avem de ce aștepta sau căuta nimic, trebuie – pur și simplu – să creăm unul! Sau mai multe!

A tăcut liniștită. Mi-ar fi plăcut să o pot asculta mai mult, rareori ai ocazia să întâlnești oameni neperversiți, oameni pentru care acumularea anilor nu s-a dovedit o povară tot mai greu de dus, ci o binecuvântare tot mai greu de ascuns. Dar deja se anunțaseră trenurile noastre, așa că ne-am despărțit cu o îmbrățișare lungă și cu promisiunea revederii.

Abia după ce n-am mai văzut-o pe peron, după ce silueta ei greu de confundat s-a pierdut în mulțime, mi-am dat seama că nu am întreat-o cum o cheamă. Însă nota cu numărul ei de telefon, scris chiar de ea, cu litere generoase și rotunde, era dovada că nu am

visat-o și că este cât se poate de reală, având în vedere că am avut strania senzație că stau de vorbă cu mine însămi, cea care aș putea fi peste câteva zeci de ani.

A pornit trenul, și eu tot cu gândul la ea. La această femeie absolut spectaculoasă, la curajul și la nonșalanța cu care mi-a vorbit, mie, o străină, până la urmă. Apariția ei mi-a făcut, efectiv, bine – așa cum face o mână dragă și rece pe o frunte prea încinsă – și mi-a confirmat că o femeie poate fi stăpâna vieții ei, cu condiția *sine qua va non* să și vrea asta.

Și acum, ce?

Au trecut cinci ani. Cinci ani de când Anays s-a măritat cu El. Cu acel El întâlnit întâmplător, cu acel El menit să deschidă nu doar un nou capitol, ci o nouă carte în viața mea. Cartea femeii la casa ei, cartea femeii împlinite, în sfârșit, femeia al cărei soț o acceptă, o înțelege – sau doar se preface că o înțelege, pentru că într-adevăr își dorește asta – și o iubește, râvnind mai mult sau mai puțin în secret la sarmale, la cozonac și la urmași.

Cinci ani de fericire așezată, casnică, liniștită. De fericirea pe care, aflată hăt, departe, la poalele ei, o divinizasem și pe care, odată atinsă... Ei bine, o găsesc complet diferită. „Era inevitabil”, o să aud. „Ți-am spus noi”, o să aud. „Știam eu”, o să aud. Și da, și nu. Suntem aceeași, dar... Hei, e normal să existe un „dar”, altfel nu am mai fi vii – în ciuda tuturor impedimentelor pe care acesta le poate ascunde –, căci altfel ne vom fi terminat aventura, evoluția, procesul de învățare.

Dacă eram pregătită pentru orice transformare a relației dintre noi, pentru această înghețare, stagnare? Recunosc că nu. Și nici acum nu sunt. De fapt, niciodată nu voi fi pregătită să renunț la mine de dragul... Nu, nu al vreunei iubiri sau al vreunei persoane, ci al unei comodități prost înțelese, al lenei de a mai lupta, al abandonului camuflat în rutină. În „fericire”. În scopul atins ce permite relaxarea, indiferența, blazarea.

Au trecut cinci ani. El îmi spune „iubita mea” și-mi oferă incredibile partide de amor. Aparent, el nu vede anii care trec prin mine, căci El continuă să ne construiască visul. Sunt lângă el. Încă.

Au trecut cinci ani frumoși, rotunzi, buni. Am adunat amintiri cât pentru cinci vieți. Din acelea ușoare, luminoase, simple, pozitive, menite să fie menționate cu litere mari – ca panaceu – pentru a dilua nostalgia aproape firești, pentru a eradica orice posibilă depresie de peste ani, sau chiar pentru a îndulci însuși apusul.

Au trecut cinci ani.

– Anays, iubito...

De ce nu-l mai aud? De ce nu-l mai simt?

Cinci ani în care ceilalți s-au dat la o parte. În expectativă. La pândă. Nimeni nu a ieșit, cu adevărat, din scenă. Au luat doar o pauză, așteptându-mă cuminți să... să-mi revin.

– Nu ești tu, nu te recunosc...

O fostă cunoștință îmi spune asta, și nu ca pe un compliment. Nu mă atinge percepția altcuiva, e doar confirmarea transformării – în mare parte, conștiente – pe care am ales s-o experimentez, cu care am ales să mă confund. Și aici e, din nou, locul lui „dar”, corect?

– Nu mai sunt femeia pe care ai cunoscut-o tu, la un moment dat, *dar* asta nu înseamnă că nu mai sunt eu însămi.

De aceea, nu pot accepta... să bat pasul pe loc.

Și acum, ce?

Viața e scurtă. Ce facem? O trăim cum ne taie capul și inima, fără să ținem cont de nimic, sau ne responsabilizăm pentru deciziile luate și pentru promisiunile făcute? Fericirea vine din trăiri la întâmplare, neprevăzute, sau din construcții durabile și nu neapărat mereu ademenitoare?

Da, viața e prea scurtă ca să beau cafea proastă sau vin răsuflat.

Viața e prea scurtă ca să bag în seamă răutățile și inepțiile. Chiar și pe acelea care mă vizează direct.

Viața e prea scurtă ca să nu-mi fac timp în fiecare zi pentru mine.

Viața e prea scurtă ca să nu mă bucur de lucrurile mărunte pe lângă care, de obicei, cu toții trecem în viteză.

Viața e prea scurtă ca să nu-mi urmez cel mai drag vis. Și pe cel mai puțin drag, căci tot visul meu este.

Viața e prea scurtă ca să am regrete sau frustrări.

Viața e prea scurtă ca să nu am curajul să ies din casă nemachiată și să mă simt bine în pielea mea așa...

Viața e prea scurtă ca să mă enervez, deși încă o fac destul de des. Dar, știi ce? Lucrez la asta!

Viața e prea scurtă ca să nu zâmbesc dimineața și să nu văd în ea un mic început de lume pe care nu trebuie decât să-l fac să conteze!

Viața e prea scurtă ca să nu gust din ea cu gura plină, chiar dacă mă șterg cu mâneca și cineva mă arată cu degetul, râzând cu mâna la gură, căci...

***Viața e prea scurtă ca
să-mi pese ce crezi tu
despre mine.***

Viața e prea scurtă ca să nu fac ce-mi place.

Viața e prea scurtă ca să nu iubesc cu patimă și să nu plâng din tot sufletul.

Viața e prea scurtă ca să nu pierd noaptea citind sau uitându-mă la serialul favorit.

Viața e prea scurtă ca să nu spun cât mai des, celor dragi, cât de mult îi iubesc sau cât de mult mă calcă pe bățături. După caz.

Viața e prea scurtă ca să fac compromisuri, iar, dacă totuși le fac, prea scurtă ca să nu mă răzgândesc în privința lor!

Viața e prea scurtă ca să nu mă contrazic când îmi dau seama că bat câmpii și ca să nu mă răzgândesc când am făcut o alegere proastă.

Viața e prea scurtă ca să alerg după bărbați, după recunoaștere sau după autobuz.

Viața e prea scurtă ca să suport la infinit consecințele unei greșeli.

Viața e prea scurtă ca să nu fiu eu însămi.

Viața e prea scurtă ca să mă pun pe locul doi.

***Viața e prea scurtă
ca să mi-o petrec
războindu-mă cu mine
însămi!***

Cinci ani departe de Eva, de tot trecutul meu dureros de zbuciumat uneori, dar plin de sevă și de fluide întrepătrunse. Cea mai bună recompensă pentru toate câte le avem de suferit. Dacă îmi lipsesc? Într-un fel. Căci viața e prea scurtă pentru a mă eterniza într-o singură reușită. E prea scurtă pentru a respecta alte reguli decât pe cele ale propriei ființe.

Atâta timp cât ele merg mână în mână cu cele ale societății, minunat. Iar când își despart drumurile... Ce să zic, din nou, minunat!

Viata e prea scurtă pentru a nu fi liberă!

— Anays, tu mă mai iubești?

El se alintă, căci știe adevărul.

Mă privește de sus, cu o mână înfiptă în părul meu strâns la repezeală într-un coc dezordonat. Îl mușc ușor și nu-i prea convine, totuși începe să râdă. Ochii îi sunt limpezi, lipsiți de ceața de altădată. Iar vocea îi este clară, modulată conștient, lipsită de urma guturală a emoției, azi consumate. Îl simt, în continuare, tare și dornic, dar nu este decât o partidă, una lipsită de pasiune. Mai vorbim, mai râdem, o mai sugem. Nu, clar, așa nu.

— Da. Dar...

Renunț. Îmi place sexul, dar ce facem noi aici este aproape... neprihănit. S-a diluat esența păcatului - și nu pentru că a fost „legalizat” prin căsătorie - dorința s-a transformat într-un fior subțire, chimic, necesar actului mecanic în sine, dar fără prea mare legătură cu... nimic. Trupurile noastre par într-o

continuă „pauză de publicitate”, în timp ce, la nivel local, organele sexuale „își fac treaba”.

– Ce faci?

Pare uimit că a rămas cu pantalonii în vine și cu penisul încă erect.

– Termină singur.

– Nu, așa nu...

Se îmbracă jenat. Cinci ani, și încă ne mai rușinăm unul de celălalt. Blugii i se lipesc de membru, obligându-l să se îndoiaie. Probabil că doare. Imaginea este însă sexi și mă excită. El pare să facă abstracție, poate și pentru că observă unde mă uit. L-aș mușca iar, dar de data direct prin haine. Dar, dacă aș face-o, totul s-ar dilua, din nou, pe cărarea atât de cunoscută a ceea ce a fost și va mai fi.

Simte că este ceva, sau poate doar tatonează terenul. Nu degeaba m-a întrebat, chiar dacă nu și-a ales bine momentul. Îmi place să vorbim în timp ce facem dragoste, dar nu despre problemele noastre. Sau posibilele noastre probleme.

Lucrurile serioase nu se rezolvă cu pantalonii în vine. Ceea ce obții așa se numește orgasm, nu soluție. În cel mai fericit caz, desigur.